

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

4/

Afskeds - Gange.

af

A
Ole Sivertsen.

Waagens Arrest

1862.

Gennemseet af Venkmand Scherffenberg.

Tromsø 1862.

Forlagt af og tilkjøbt hos M. Urdal.

Trykt i H. M. Gørgs Enkes Bogtrykkeri.

V box 28:832

Rel. Jeg syndefulde vil nedfalde.

Jeg er nu bort fra Venner faren, Fra Slægtninger baade fjern og nær, Jeg fangen blev i Synde-Snaren, Jeg faldt, og det var dybt desvær. Nu kommer aldrig jeg tilbage Til Eder, som her var mig kjær, Derfor vil jeg nu Afsted tage Ifra Jer alle hvo I er.

2. Min hele jordiff' Fryd er sounden, Thi Synden røvet mig den bort, Mit Lykkes Lys det er udbrunden, Snart gaar jeg og ad Dødens Port. Min Glæde her sank ned i Havet, I Sorgens Hav den druknede, Der ligger den nu dybt begravet, Se saadant kun for Synden fter.

3. Saa dybt kan Menneffet dog falde, Enffjønt han synes godt at staa, Hvad skal man dog vel dette kalde; Stor Fristelse kom mig her paa, Guds Naaben kunde jeg ei bruge, Jeg fægtede men faldt dog snart, Nu maa mig Sorgen bittert knuge Og nu gaar Striden an ret hart.

4. I hører Venner jeg vil male Min Skjæbnes tunge Kaar for Jer, Men hvor er Ord for mig at tale Og tolke den saa som den er? At se sit jordiff' Gode røvet Alt hvad man har erhvervet sig, Det maatte vel enhver bedrøve, Skal det dog ei bedrøve mig.

5. At se sin Lykkes Skat bortsvinde Og gjemmes i Ulykkens Hav, Og aldrig den igjen at finde, Hvor bliver da vel Glæden af? Hvo er den som da ikke klynker Naar saadant hannem hende kan, Og hvo er den som ham ei ynker Der kommen er i saadan Stand?

6. Dog vil jeg ikke mig opholde At tale om det Jordiske, Stor Kummer det mig ikke volde, Om jeg alt dette mistede. Den største Sorg jeg haver baaret Det er for Sjælens Vel og Ve, At Synden mig tidt haver saaret Saa jeg ei kunde Naaden see.

7. Min Ven heraf kan du ret lære At kjennde Syndens stærke Magt, Derfor bør du aarvaagen være Og tage dig ret vel iagt. Se Slangen som til Eva smiler Og hende lidt bedaarede, Han endnu ikke rolig hviler, Pas paa at dig ei Ondt skal fte.

8. Lad kun al Jorden's Goder fare De intet gavne kan vor Sjæl, Ei nogen kan dem fast bevare, Ei nogen gjemme dem saa vel, At han kan sikker paa dem være Og bliver ved dem lykkelig. Den Sag man dagligdags kan lære Enhver som vil betænke sig!

9. Det kan os dog fletintet baade Om vi i Verden Rigdom har, Hvis vi paa Sjælen tager Skade Naar vi Afsted fra Verden ta'er. Hvad

hjælper da al Verdens Lykke, Hvor bli'er du af du arme Mand, Du taber da dit Himmel = Smykke Og synker ned i Kvalers Land.

10. Tilgiv mig Slægtninger og Venner Og allermest Forældre kjær, Min Sødskende jeg Jer ei glemmer, Tilgiv mig Alle og Enhver! Tilgiv jeg har Jers Hjerter saaret Det ved jeg altfor sandt og vel, For min Skyld maa I fælde Taare Og Sorgen knuge Eders Sjæl.

11. Hvor maa da vel Forældre sørge, At see sin Søn i saadan Stand; Ja Mangen maatte her vel spørge Om Noget dennem trøste kan? Og Sødskende at see sin Broder Henfalde til sliig Daarlighed, At miste alle Jordens Goder Og sættes paa det lavest Sted.

12. Sandt nok det er selv haarde Hjerter De maatte saares haart herved Og for sliig Jammers Sum hensmelte Saa Taare = Strømme flyde ned. Dog hvad kan Sorg og Taarer nytte, De savner ei det tabte Held, Det er alt taget hen til Bytte, Det flød alt bort med Syndens Elv.

13. Men lad kun Synden, denne Moder Til al Elendighed og Død, Lad den kun røve Livets Goder, Ja bringe os i Sjælenød; Lad den kun Alt paa Jorden tage Som Navn af Glæde have kan. Det største Haab er dog tilbage, Bag Graven er et sorgløst Land.

14. Til dette Land jeg nu kun higer Og længes inderlig derhen, Til Jordens Guds Farvel jeg siger; Det var mig kjær, men ei den Ven Hvorpaa jeg kunde mig forlade At dø og leve lykkelig; Skjønt jeg paa dette alt tog Skade, Skal det dog ei bedrøve mig.

15. Sorg ikke for mig kjære Fader Skjønt jeg er taldt i Dybet ned, Jeg haaber De min Feil forlader At jeg saa langt af Veien gled. Sorg ikke Moder Sødskend' kjære, Men tilgiv mig min Brøde led; Lad min Ulykke Eder lære At vandre med Forsigtighed.

16. Min Vortgang maa vel Eder saare; men trøst Jer i det glade Haab, At Himlen huser ingen Taare, Der høres ikke Sorgens Raab; Diden jeg haaber snart at komme, Thi Jesus har min Skyld betalt, Snart er mit Livets Dage omme, Da gaar min Sjæl til Himlens Stad.

17. Jeg har et bedre Liv ivente En bedre Stat jeg her har saa't, At jeg kunde den forrente Og ud iblandt Menneffen' saa't. Vær derfor trøstlig Venner kjære, Og sorg ei meget over mig, Snart lever jeg i Fryd og Ære I Himlens Glæde lykkelig.

18. Nu vil jeg ogsaa Eder bede Min Slægt og Venner hvo I er, Til Evigheden Jer berede; Maaſke snart naar og Døden Jer; Hav da Jers

Eroes Lampe færdig Saa J i Døden kan be-
staa, Og agtes af Brudgommen værdig Med
Hannem ind i Himlen gaa.

19. O Gud see naadig til os arme Til Rig
og Fattig Stor og Smaa, Dig naadig over os
forbarme Som endnu her i Verden gaa. Her
er saa mange mange Snarer Som Du bedst
kjender og forstaar At fri og frels os fra de Fæ-
rer O Hyrde hjælp din' usle Faar.

20. Saa far da vel min Slægt og Venner
Tak for den Tid vi sammen var, Farvel saa
mange som mig kjender, Jeg Afsted nu fra E-
der taer. Vi træffes ikke mer paa Jorden, Men
skildt maa vandre herfra ud. Gnd samle os
blandt Engle-Orden At sjunge glad som Himmel-
Brud.

Mell. Hjærtelig mig nu længes.

Farvel Forældre kjære,
Farvel min Sødsfende,
Farvel min Venner flere;
J mig ei mer her se;
Jeg maa fra Jorden flytte
For mine Synder stor;
Men tror J jeg vil bytte
Med dem som bo paa Jord.

O! nei at bo paa Jorden
Det er en farlig Sag!
Det er imod Guds Orden;
Men sidde som en Svag,
En liden Stund at hvile,
Paa denne Verdens Jord,
For siden bort at ile
Til Gud i høie Cor;

Det er den rette Naade,
At leve her vor Tid,
Da skal vi af Guds Naade
Faa salig Ende blid.
Jeg har paa Jorden siddet
Min hele Leveaar,
Jeg har bestandig kvidret
For Skjæbnens tunge Kaar.

Jeg bort i Synden raved
J fra min Herre Gud,
Jeg laa en Stund begravet
J Bantro mod Guds Bud.
Men Herren lod mig vække,

Ved sin den gode Aand,
Og da, da lod Han række
Eil Hjælp sin Almagts Haand.

Nu skal min Længsel stilles,
Hvortil min Hu er sat:
Jeg skal fra Verden stilles;
Nu byder jeg Godnat!
Kom til mig i Guds Himle,
Der skal vi træffes glad,
Der Fryd og Glæde vrimle
Der stilles vi ei ad.

Der skal vi Jesum prise!
Som Døden for os led,
Derved han lod bevise
En bundløs Kjærlighed,
Der synger vi til Ære
For vores Frelsermand!
Den Sang vi ret skal lære
Udi Guds Himmelland.

Farvel nu alle kjære
Farvel nu en og hver
Gud hos Jer Alle være,
Han har os Alle kjær;
Gid vi kan naa den Ære,
Ved Tro paa Jesum Christ,
At vi hos Ham faar være
I Himmelglæden hist.
